शशास चैव भगवान्कालेनैतावता पुनः ।
उद्घाटनीयान्येतानि कुण्डानीति स्म सौबलीम् ॥ १५ ॥
इत्युक्त्वा भगवान्व्यासस्तथा प्रतिविधाय च ।
जगाम तपसे धीमान्हिमवन्तं शिलोच्चयम् ॥ १६ ॥
5 जज्ञे क्रमेण चैतेन तेषां दुर्योधनो नृप ।
तदाख्यातं तु भीष्माय विदुराय च धीमते ॥ १७ ॥
यस्मिन्नहनि दुर्धर्षो जज्ञे दुर्योधनस्तदा ।
तस्मिन्नेव महाबाहुर्जज्ञे भीमो ऽपि वीर्यवान् ॥ १८ ॥
स जातमात्र एवाथ धृतराष्ट्रसुतो नृप ।
10 रासभारावसदृशं रुराव च ननाद च ॥ १९ ॥
तं खराः प्रत्यभाषन्त गृध्रगोमायुवायसाः ।
वाताश्च प्रववुश्चापि दिग्दाहश्चाभवत्तदा ॥ २० ॥
ततस्तु भीतवद्राजा धृतराष्ट्रो ऽब्रवीदिदम् ।
समानीय बहून्विप्रान्भीष्मं विदुरमेव च ॥ २१ ॥
15 युधिष्ठिरो राजपुत्रो ज्येष्ठो नः कुलवर्धनः ।
प्राप्तः स्वगुणतो राज्यं न तस्मिन्वाच्यमस्ति नः ॥ २२ ॥
अयं त्वनन्तरस्तस्मादपि राजा भविष्यति ।
एतद्ब्रूत मे तथ्यं यदत्र भविता ध्रुवम् ॥ २३ ॥
वाक्यस्यैतस्य निधने दिक्षु सर्वासु भारत ।
20 क्रव्यादाः प्राणदन्घोराः शिवाश्चाशिवशंसिनः ॥ २४ ॥
लक्षयित्वा निमित्तानि तानि घोराणि सर्वशः ।
ते ऽब्रुवन्ब्राह्मणा राजन्विदुरश्च महामतिः ॥ २५ ॥
यद्येमानि निमित्तानि घोराणि मनुजाधिप ।
उत्थितानि सुते जाते ज्येष्ठे ते पुरुषर्षभ ॥ २६ ॥
25 व्यक्तं कुलान्तकरणो भवितैष सुतस्तव ।
तस्य शान्तिः परित्यागे गुप्तावपनयो महान् ॥ २७ ॥
शतमेकोनमप्यस्तु पुत्राणां ते महीपते ।
त्यजैनमेकं शान्तिं चेत्कुलस्येच्छसि भारत ॥ २८ ॥
त्यजेदेकं कुलस्यार्थे ग्रामस्यार्थे कुलं त्यजेत् ।
30 ग्रामं जनपदस्यार्थे आत्मार्थे पृथिवीं त्यजेत् ॥ २९ ॥
स तथा विदुरेणोक्तस्तैश्च सर्वैर्द्विजोत्तमैः ।
न चकार तथा राजा पुत्रस्नेहसमन्वितः ॥ ३० ॥